Locedensis Abbas fit inuitus.

reijcere seriò conaretur, tamen cùm is nullum solicitandi & rogandi finem faceret, ne diuinæ vocationi resistere velle videretur, cessit tandē, & humeros ei submisit, paterque monachorum quamuis inuitus factus est. Eccè autem antiquus humani generis hostis, virtutum eius, quibus hîc quoque coruscare incipiebat, vt est bonis operibus infestus, splendorem non ferens, aduersus sanctum pastorem consurgit, & monasterio procellæ quodam turbine commoto, cum oppugnare aggreditur, vt lætam bonorum fructuum segetem, quam hunc cultorem producturum conijciebat, remoraretur. Ille verò memor huius ad suos discipulos Christi consilij, Si vos persecuti in vna ciuitate fuerint, fugite in aliam, per summam humilitatem scandalum declinans in Hetruriam interim secessit. vbi reparato ad plenum, & secundum legem Dei & sancti Benedicti regulam instituto monasterio, miraculis patratis celebris. etiam redditur.

Matth. 10.

In Hetruria monasteriū restaurat.

CONQVIEVERVNT intereà excitati motus, quibus Locedense monasterium concutiebatur, & ipse Domino reuocante ad illud reuersus, plantas quas diuina adiutus gratia conseuerat, piæ conuersationis quasi fomentis, vt coalescerent, latéq; ramos diffunderent, irrigare satagebat. Quo magis autem etiam hîc in monasterio per multa annorum curricula, quibus hoc rexit, omnibus conspicua eminerent fulgerentq; virtutū eius insignia, eo de se submissiùs sentiebat, & latere studebat magis, illud secum reputans, quod Saluator inculcat: Cùm feceritis quæ præcipio vobis, dicite, Serui inutiles sumus: quod debuimus facere, fecimus. Inter cætera quæ præclarè in vita gessit, magnis impensis, cura atq; labore templo extruendo incubuit, quo consummato opere, cùm se per omnem vitam irreprehensibilem exhibuisset, tempusq; adesset, quo eius labores Deus remuneratus æternę ei gloriæ brauium donaret, spiritum creatori reddidit 3. Cal. Septembr. anno Dominicæ incarnationis 1026. Ac tum quidem, qualis quantusq; in vita fuisset, clarè omnibus patuit, per ea quæ ad eius sepulcrum edebantur miracula. Nam ad illud plurimas ægritudines curatas nouimus, & de die in diem ipsius meritis fidem credentium informari gaudemus, sicut olim prædicationis suæ verbis, ità nunc miraculorum signis. His verò permotus venerabilis Vercellensis Ecclesiæ Episcopus Ardericus, non multis post eius ex hac vita transitum diebus, diuino planè instinctu atq; consilio, Christi Confessori debitam deuotionem impensurus, altare supra sacratissimum eius corpus erigendum & dedicandum piè censuit: quod suum consilium cùm ad Clerum & suę fidei commissam plebem retulisset, cum plausu exceptum sic est, vt vnanimes decernerent Apostolica authoritate, consensu, & approbatione roborari ac confirmari oportere, vt quandò hoc ille ratum haberet, & religio, & beatissimi Bononij commemoratio maiori pietate celebrarentur. Romam ergò ad Iohannem Pontificem pius hic pontifex profectus, postquàm commemoratis quæ ad eius sepulcrum edebantur miraculis de eius sanctitate fidem satis fecisset, assensum statim & approbationem impetrauit, ac tum domum reuersus altare cum magna vniuersæ plebis lætitia erexit ac consecrauit, adiuuante Domino nostro Iesu Christo.

VI.

Luc. 17.

Miraculis post mortē claret.

Verba hæc scriptoris arguunt æqualem illorum temporum fuisse, quod in præfatione ad miracula & in ipsis miraculis clariùs cernere licet.

MIRACVLA AB EO EDITA, INCERTI QVIDEM AVTHORIS, SED QVEM ÆQVALEM ILLORVM TEMPORVM fuisse arbitramur.

Præfatio.

GRATIA nostri Redemptoris, qui fideles suos mundo mortuos secum viuentes & in cælestibus conregnantes multorum signis miraculorum ostensis perspicuè demonstrat, apparet viros fuisse quorum studio ac labore veteris & noui Testamenti sanctorum patrum opera atq; virtutum per eos cælitùs facta signa, quibus ad diuinum amorem excitarētur, posteris scripto relinquerentur. Quisq; aūt illorum, sancto Spiritu vbi vult spirante, & non omnes suas gratias vni, sed per partes cunctis tribuente, pro virium seu ingenij capacitate vel pauca vel plura studuit prout potuit exarare. Ergo fratribus mirę deuotionis, vt miracula per sanctum Bononium, siue dum viuerer, siue post eius obitum facta schedulis traderem obnixè rogantibus, atq; præfatorum scriptorum mihi renuenti exempla obijcientibus, quorum ego minimo nullo modo me audeo comparare, sciens me modicæ scientiæ, sed in Dño spei maximæ, qui linguas infantium facit disertas, tandèm diutina eorū deprecatione deuictus, atq; in ipsorum obsecrationibus, tantiq; Confessoris supplicationibus pro me ad Dominū confisus, pauca de multis vltra meas vires negotium præsumendo, non patiens cuncta esse incognita, conor memoriæ tradere. Quorū si nulla fieret descriptio, nè meriti commissum talentum abscondentis in terra particeps essem timeo, cùm testante scriptura bonum sit secretum regis celare, & honorificum opera Domini laudare & magnifacere. Vnde obnixè oro lectores, vt non sint huius operis detractores, nec verborū rusticitatem attendant, sed quæ hinc habentur vera esse credant. Quia eorū quæ refero plura ego ipse vidi, non visa autem à me à veridicis & fidelibus viris audiui, multorum testimonijs confirmata.

Visa à se & à fide dignis au ita narrat author.

BEATO igitur Bononio solennis hic mos erat, vt nocturnis hymnis laudibusq; peractis, in oratorio persisteret, & fusis vbertim lachrymis Deum pro felici Ecclesiæ statu, pro fidelium omnium & viuorum & defunctorum salute, abstractus à cæteris & humanæ laudis plausum declinans, sedulò deprecaretur. Accidit autem vt frater quidam, cui nomen Liuidefridus, vir magnæ reuerentiæ & prouectæ ætatis, elegantem candelam cupiditate victus subreptam in sinu suo reconderet: neq; id impunè. Dei enim iusto & occulto iudicio, quamuis hoc ille tum nondum sentiret neq; animaduerteret, ab Angelo percussus est. Vtrunq; hoc B. Bononium, cuius perpurus mentis intuitus cælestia in ecstasi penetrabat, minimè latuit. Itaq; prima diei hora manè in fratrum collatione, cùm, quæ ibi dicenda essent, absoluisset, & quæ corrigenda, iustè misericorditerq; correxisset, etiam hunc fratrem clementer de candelæ surreptione increpatum, vt eam custodi redderet, admonuit. Et dissoluto conuentu, quibusdam ad se accersitis, mœstus de morbo, quem is frater non sine vitæ periculo esset incursurus, commonefecit, vtq; lectum præparatent, & diligentem eius curam gererent, est adhortatus. Parent illi, & fratri obuiam facto exponunt, quæ ex Patris mandato curâssent. Quod ille contemnere tanquàm somnium visus est. neq; enim morbo se admodum grauari tum sentiebat. At sensim ingruente & inualescente inualetudine, ita sunt vires eius ea ipsa die labefactatæ, vt de eius vita desperaretur: quo in statu permultos deindè dies permansit, neque, vt ipse posteà solitus erat referre & sicut credi planè licet, morbi vim superaturus fuisset, nisi B. Bononius meritis & orationibus suis subuenisset.

I.

Solennis S. Bononij cōsuetudo.

Morbum fratri prædicit.

VT corpus suum cum vitijs & concupiscentijs crucifigeret, ab ipsa adolescentia B. Bononius à carne, adipe, ouis, atq; caseo, sed & à vini vsu abstinebat, nisi quòd valdè modico vteretur propter stomachi euersionem, quibus diebus Eucharistiam accipiebat. In quo more cùm etiam in solenni Paschæ festo perseuerare veller, miraculo non est à superna clementia hoc facere permissus. Quippe celebratis ritè diuini officij mysterijs, cum minister pro more ad mensam duo illi pocula attulisset, quorum alterum vinum, alterum aquam contineret, & illud, in quo aqua erat, post impressum Crucis signum ori admouisset, eam vinum factam reperit. Et minister gustare iussus sic reuerà esse cognouit, ac admiratus est, cùm aquam se fudisse certus esset. Sed iussus effuso priùs vino aqua iterum repleuit. Quæ itidèm postquàm eam ori admouisset, post imploratum Dei nomen & Crucis signum impressum, optimi vini saporem retulit. Obiurgare ergò ministrū, qui sibi illudere cogitaret: ille verò Deum testem vocare, suis manibus aquam haustam esse. Cùm verò tertiò etiam hoc sic euenisset, diuinam virtutem atq; operationem agnoscens, eiusq; ergà se miseratione hoc ita fieri colligens, eius numen celebrauit & gratias retulit. Sed fauorem popularem modestè declinans, ministro, qui solus erat conscius, efferre hoc & palàm facere vetuit.

Abstinentia eius.

Solenni Paschæ festo abstinentiæ eius rigorē Deus temperat, aqua tertiò in vinum conuersa.

III. MVLIER quædam multis annis infœcnnda, cùm magna cupiditate prolis suscipiendæ teneretur, medicinis adhibitis, liberos quidem, sed minùs vitales tamen, iusto Dei iudicio pariebat. Quæ in peccata causam reijciens, & pœnitentia sibi ea esse diluenda rata, fama sanctitatis B. Bononij excita, ad eius se pedes supplex abiecit, causamque aduentûs sui exposuit. Quam consolatus benignè B. Bononius sanctis suis monitis instruxit, pœnitentiam indixit, suisq; orationibus commendatam se habiturum pollicitus, domum redire iussit. Quæ posteà, quoàd vixit, sancti confessoris precibus atque meritis adiuta, voti compos hæredibus masculis & fœmellis nunquam caruit. Partus vitales precibus suis mulieri à Deo obtinet.

IV. ID quod nunc referam matri meæ per eius intercessionem collatum à Deo beneficium est. Nam febri, acriter correpta ipsum conueniens, orationibus se eius cupidè commendare studebat. Quam benignè gratanterque suscipiens, & Deum pro eius salute se oraturum promittens, in hanc vocem erupit: Vade, & noli ampliùs febricitare. Quid fit? continuò meliusculè habet, & domum reuersa tota conualuit. Hoc miraculum circa ea tempora vixisse scripto-rem hunc satis arguit.

V. CVM aliquandò iter faceret, in diuersorio, ad quod diuerterat, in ipsis noctis tenebris: tanta eum [a] lucis claritas circumfulsit, vt incendio conflagrare domum, qui in vicinia commorabantur, crederent. Ad quod restinguendum cum festinarent, splendore illo lucis sensim euanescente, inustam domum & intactam ab igne reperunt. Sic eum, qui opera tenebrarum omni conatu à puero perfectè abiecerat, armaque lucis & fidei claritatem assumpserat, splendore illustrari dignum fuit. Post eius [b] verò ex hac vita transitum, etiam cellam eius lumine eodem pacto circumfundi à multis frequenter visum & obseruatum est, manifesto indicio, in ea sanctis studijs & Deo placitis operibus eum instanter vacâsse.

[a] Lucis cum claritas circumfulget.
[b] Cella viri sancti post eius obitũ lumine circumfusa.

VI. INVITATVS etiam à quadam matrefamiliâs, eius precibus cessit, vt apud eam pranderet: consumptis autem, quæ illic erant, edulijs, ficus postulauit. Cui [c] presbyter, qui ad eas colligendas antè missus fuerat, negauit maturas se vllas reperisse. Iussus tamen à viro Dei redire & colligere, paruit, & ad easdem ficus, quas priùs lustrauerat, redijt, &, vt eodem referente cognoui, tot in eis maturas inuenit, vt viro Dei, & qui vnà in mensa erant omnibus, sufficerent. Vndè credentium fides informari simul debet atq; augmentari. Nam vnicus summi patris omnium [d] Dominus seruo suo præstitit, quod ipse quærens fructum in ficulnea sibimet non exhibuit, neq; hoc mirum. spopondit enim in se credentibus: Opera, quæ ego facio, facietis, & maiora etiam. Sed quoniam nonnulla, quæ viuus peregit, prout quiuimus summatim scribendo perstrinximus, ad recolendum ea, quæ post transitum egit, Domino adiuuante stylum vertamus.

[c] Cognouit hoc miraculum scriptor, ab eo, qui præsens adfuit cùm hoc patraret.
[d] Christus maiora per seruos suos miracula exhibet, quàm viuus exhibuerat.

VII. ANNO igitur Dominicæ incarnationis 1026 dormitionis suæ tempore ingruente, B. Bononius Angelis gaudentibus, ac mœstitiam lachrymis testificante populo, ad omnium bonorum remuneratorem feliciter perrexit, brauiumq; sui agonis optimus athleta ab eo est consecutus. Fama autem sanctitatis eius confestim sic per omnem prouinciam circumquaquè diffusa est, ac si per emissos præcones, & obijsse illum, & ad eius sepulcrum signa edi denunciatum esset. Ergò quidam arcta custodia & compedibus [e] vinctus, ad quem ea quoq; fama perlata erat, Deum obnixè rogare cœpit, vt, si quæ de viro Dei nunciarentur vera essent, eius meritis atq; intercessione ex illis, quibus constrictus tenebatur compedibus, expediri posset. Et quidem voti compos factus, nihil moratus eadem vincula ad sacri corporis tumulum perferens, illuc memoriæ causa suspendit: gratijsque Deo ac sancto Bononio actis, nobis, quomodò per eius intercessionem liberari meruerit, exposuit. Quæ quidem compedes diù pòst suspensæ eodem in loco permanserunt.

[e] Vincula captiui eius meritis & intercessione dissoluuntur.

VIII. EODEM, quo S. Bononius obijt, anno frater quidam, quem ipse religioso habitu induerat, adeò acri dentium dolore torquebatur, vt neq; noctù, neq; interdiù quiescere posset, vndè tanquàm amens & mente captus per monasterij septa vagabatur. Fit autem, vt post longam fatigationem in ministri infirmorum gremium caput inclinaret, & modicum somni caperet. Quo in somno sanctus illi Bononius apparere visus est, & ipse ad sacra eius vestigia osculanda prorpere, sanctusq; Bononius mento eius amanter apprehenso ipsum erigere. Ad cuius tactum ilicò omnem à se dolorem amoueri sensit, & expergefactus ministrum compellans: Iam, inquit, S. Bononij apparitione & consolatione omni dentium dolore careo, neq; ex dentibus, quoàd vixit, vnquàm posteà frater ille laborauit. Dẽtium dolorem, quo quidam frater acriter torquebatur, mitigat ac sanat.

IX. SEPTENNALI pœnitentia quidam ob fratricidium damnatus, qui ex eo, quo fratrem peremerat, [f] mucrone circulum brachio dextro circumderat, cùm in septimo pœnitentiæ anno versaretur, non cessabat diuorum multorum memorias & Sanctorum limina inuisere: & quidem natali S. Bononij die, ad eius etiam sepulcrum supplex venit, Deumq; flens atq; eiulans, altaq; ex intimo cordis suspiria trahens, precabatur, vt tanti sui famuli intercessione sibi propitius esse dignaretur. Dum orationi autem feruenter insistit, & S. Bononium interuentorem atq; suffragatorem solicitat, eccè in magna virorum atq; mulierum circumstante turba, circulus, cui cutis atq; caro superexuerat, per Christi clementiam dissilijt. Qui [g] apud sancti altare ad eius rei memoriam longo pòst tempore pependit. Fuit autem hoc indicium eodem momento ab animæ etiam reatu liberatum.

[f] Memorias, & limina Sanctorum pœnitẽtes frequẽtat, eorumque pro se preces amplissus.
[g] Circulus ferreus ad patrati miraculi memoriam ad altare Sancti bit.

X. EODEM etiam [h] die quidam ab ipsa infantia mutus sermonis est vsum consecutus, dum ex ore eius copiosus sanguis effluereet, quod fracti linguæ vinculi indicium fuit. Quibus conspectis signis, ad maiorem spem & fidem in Deum, atq; venerationem erga sanctum Dei Confessorem qui conuenerant, excitati, magno cum gaudio domum quiq; suam reuersi sunt. Tua sunt, Domine Iesu Christe, hæc opera. Sic, sic, cui tu semper viuere fuisti, nunc mortuum magnificas, à quo, dum viueret, fideliter magnificabaris. Qui lucerna lucens non sub modio latuit, sed super candelabrum positus, omnibus in domo tua conspicuè splenduit.

[h] Muto loquendi facultas donatur. Miracula quæ Sancti faciunt, Dei sunt opera.

XI. ALIO verò anno ipsius natali die cùm ex multis orbis partibus ad eius sacri corporis tumulum plurimi Dominum adoraturi, & ipsius suffragia postulaturi confluerent, certa spe & fiducia, posse se eius interuentu ab instantibus futurisq; malis liberari: mulier etiam quædam adfuit, quæ à dæmone vexata, ad aliorum Sanctorum memorias liberationem frustrà expetierat, neq; enim illis dæmonis expulsio à Deo concessa fuit, sed S. Bononio reseruata, in cuius ecclesiam introducta, eius se orationibus grauiter torqueri dæmon clamare ac vociferari non desinebat. Triduum autem in templo morata, multis coram adstantibus sanguinem vomuit, per quem vomitum diuina pietas ab ea dæmonium, quod Dei plasma diù possederat, per S. Bononij intercessionem eiecit, magno strepitu templum complens, & coronam argenteam altari imminentem ictibus quales audiri atq; cerni poterant, cùm ipsum tamen dæmonium non videretur, concutiens. Dæmoniaca ad Sancti huius Ecclesiam perducta liberatur.

XII. ALIA quoq; fœmina, cùm ex partûs laboribus sitiens aquam postulâsset, eamq; signum sanctæ Crucis facere oblita bibisset, spiritu maligno Fumareth, quo nomine ipse interrogatus se vocari perhibuit, correpta est. Qui eam tamen, cùm post partûs purificationem ad quandam in eius honore dedicatam ecclesiam perducta esset, & presbyteri & cæteri fideles preces pro ea funderent, sanctosq; piè inuocarent, per Domini nostri Iesu Christi virtutem coniuratus, coactus & confusus sancti Confessoris interuentu deseruit, & vt fumus, à quo videtur vocabulum sumpsisse, euanuit, nunquàm eam posteà molestare ausus. Alia item dæmoniaca curata:

XIII. ADOLESCENS quidam, cui Adamo nomen, ab ipsis cunabulis cõtractos pedes & ad nates adductos ità habebat, vt ijs nequaquàm insistere, neq; ambulare posset, reptando autem progredi cogeretur. Is sanctissimi Confes- Adolescens pedibus captus ad eius.

altare pedũ vsum recipit.

soris meritis confisus, spe recuperandæ illic sanitatis ad eius sepulchrum aduectus est, vbi cùm continuis tribus diebus se ad altaris crepidinem abiecisset, ipsiusq; suffragia postulare non destitisset, quam à Deo optauerat, sanitatem eius famuli intercessione est consecutus. In cuius curatione hoc admirandum fuit, quòd redeunte sospitatis vigore, tanto calore, quamuis hyems esset, æstuaret, vt interulam, quam erat indutus, abijceret, & nudus quasi permaneret. Qui tantus calor post recuperatam sanitatem se, etiam remisit. Sed ipse etiam, vt & Deo & sanitatis largitori iugiter gratias referret, eius se ecclesiæ mancipauit, & seruitium ei exhibens vsque in hodiernum diem apud nos degit.

Author Lo cedêsis monachus.

Alter idem debilis pedibusq; captus, ad eius sepulchrum curatur.

EODEM etiam tempore, eandem eius opem, sed grandæuus vir, cuius nomen Fleti, vtriusq; etiam pedis offi- XIV.
cio destitutus, vt genibus manibusque se sustentare cogeretur, expertus est. Atque is etiam eius patrocinio ad sacri corporis sepulchrum ad pristinam eeleritatem reuocatus, in eadem adhuc ecclesia degens, Domino Deo & S. Bononio non cessat gratias referre, & quicquid seruitij potest, in ipsius ecclesia Deo seruientib. fratribus deuotè exhibere.

SED comitissa etiam Waria Comitis Wilhelmi vxor, ad ecclesiam, in qua sancti viri corpus humatum erat, XV.
oratura veniens magno comitatu stipata, ad eius altare Missas celebrari curauit: Interuenit autem mendicus quidã, filium in scapulis gestans, cuius pes & manus sinistri lateris paralysi aruerant, sibi atq; filio stipem rogans. Quem illa cùm clausis pietatis visceribus repelleret, etiam acerbè & duris verbis aggressa est, non sibi tantas copias esse, quæ omnibus, qui à se quicquam rogarent, sufficerent: Iret potiùs & sancto Confessori Bononio filium sisteret, & pro eius incolumitate Dominum deprecaretur. Scilicet Psalmographus hoc appositè expressit: Tibi inquiens, Domine derelictus est pauper, orphano tu eris adiutor. Sed ille tamen, quod fuit monitus, exequi non distulit. Filium siquidem in genua prouolutus post fusas ad Deum preces ex scapulis, quibus gestabatur, sumptum prope sacri corporis tumulũ prostrauit, ac tum ad petẽdas eleemosynas ecclesiam peragrauit. Adest euestigiò, opitulantibus almi Confessoris meritis puero diuina bonitas, & cui eleemosyna fuerat negata, vt olim claudo ad portam templi sedenti, aurum & argentum, ità auro carior membrorum sanitas donatur. Quo viso miraculo, plausus atq; exultatio ad laudem & gloriam omnipotentis Dei eiusque Confessoris subsecuta, ad quam præter cæteros accurrit etiam pater. Quid ergò & quomodò actum sit exquiritur: neq; Comitissam hoc, quemadmodùm gestum esset, referre piguit. Sic omnipotens Dominus, qui omnia admirabili dispensatione gubernat, palàm hoc miraculum mundo voluit inclarescere, cùm ad serui sui venerationem atq; celebritatem amplificandam, tum quia, testante scriptura, signa infidelibus dantur, vt ab infidelitate declinantes discant sperantes in Domino, non deficere omni bono: cui per omne æuum laus est atque gloria sempiterna.

Psalm. 9.

Actor 3.

Itèm paralyticus.

AN. 400. *SANCTI PATRIS NOSTRI GERMANI ARCHIEPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI ENCOMIVM, IN ADORATIONEM VENERANDAE ZONAE sanctissimæ Deiparæ, & in depositionem sanctarum fasciarum Domini Dei & Saluatoris nostri Iesu Christi, necnon in Encænia templi, in quo illa deposita fuerant. Habetur in Simeone Methaphraste.*

AVG. 31. *Psalm. 68.*

LORIOSA dicta sunt de te, ciuitas Dei: nobis diuinus Dauid cecinit in spiritu: reuerà ciuitatem, de I.
qua gloriosa dicta sunt, apertissimè vocans ciuitatem magni Regis. Quænam ea est? Existimo eum manifestissimè & sine vlla contradictione dicere eam, quæ verè est electa, & omnibus superior, non domorum excellentia, & altitudine excitatorum ædificiorum, sed diuinarum & sublimium virtutum magnitudine & puritate omnibus antecellentem, Mariam nulli penitùs culpæ affinem, & castissimam Deiparam. In qua, qui verè est Rex regum & Dominus dominantium, habitauit, vel potiùs, in qua plenitudo totius diuinitatis habitauit corporaliter.

Maria, præclarissima ciuitas & domus Dei.

HÆC verè gloriosa ciuitas, hæc Sion, quæ percipitur intelligentia Hanc, vt arbitror, Dauid prædixit diuinus. II.
Quòd si quis eius quoquè domum, gloriosam vrbem vocauerit, non alienum à vero & honesto dixerit. Si enim ij, quorum nomina in terris celebrata sunt, diuturno tempore nominis memoriam conseruant: aliorum autem, quorum ne nomina quidem fas esset labijs proferre, columnæ, & templa, & simulacra vsq; in hodiernum diem, etsi nomine tantùm, sunt tamen extensa, & ipsi tanquàm adhuc superstites, resonant in auribus simpliciorum: quid dixerit quispiam de gloriosissima & laudatissima Virgine, quæ est omni ex parte intemerata, & nulli culpæ obnoxia? Nam si ea appellata est ciuitas animata Regis Christi, meritò illius quoq; templum sanctissimum, cuius dedicationem hodiè celebramus, est & nominatur ciuitas gloriosa. Ciuitas non terrestris, & mortali Regi in ciuium numerum ascribens eos, qui parent eius ditioni: sed cælesti, qui transmittit ad vitam æternam, & præbet regnum suum ijs, qui ipsum sequuntur.

Dedicatio templi.

ENCÆNIORVM autem nomen, id est, dedicationis, ô reuerendi auditores, nè recenter factis ædificijs, & III.
modò coagmentatis constructionibus existimetis solùm contineri: sed eam etiam, quæ in spiritu fit, renouationem significare, per quam homo noster internus, cùm vetus & lacerum peccati exuërit indumentum, nouum pietatis induens, viuit in vitæ nouitate. Illis enim delectatur Virgo, ab omni penitùs macula aliena, qui virtutibus & secundũ Deum vitæ pio instituto renouantur. Sic castæ castis castè fruamur Encænijs: & tanquàm ad ipsam præsentem, & omnia videntem accessuri: ità ad venerandum eius templum accedentes, omnia componamus, & omnia mutemus in id, quod est melius, actionem & contemplationem. Nihil sit nostro die indignum, non ingressus pedis, non risus dentium, vt dicitur, non vestis ornatus tendat ad indecorum. Quid dico? Ipsas quoquè componamus cogitationes, & incessu eas esse Deo dignas ostendamus.

Encænia vt celebranda.

HÆC autem omnia præcedat etiam misericordia, qua Deus colitur, vt mente, anima & corpore, encæniorum IV.
intemeratæ Dei secundùm carnem matris diem nouo modò celebremus. Nam cum ea vnà quoquè elucet venerandæ eius Zonæ, & intemeratarum eius filij fasciarum Christi veri Dei nostri, depositio & adoratio: Zonæ, inquam, maximè venerandæ fasciarum preciosissimarum: Zonæ illius, quæ sanctissimum illud corpus constringebat, & Deum, qui in vtero celabatur, continebat: Zonæ illius, quæ Dei arcam pulchrè & honestè exornabat: Zonæ, quæ sæpe humectabatur ex guttis lactis intemeratæ Virginis.

Veneranda zona & intemeratæ fasciæ.

NEC existimet aliquis hoc esse absurdum ex ijs, qui lubenter reprehendunt, si ea, tanquàm animata alloqua- V.
mur, & ea bonis verbis & laudibus prosequamur. Si enim vas, quod vnguentum vel breui tempore continuit, co effuso, diù seruat odorem: quid dixerit quispiam de ea zona, quæ verè ineffusum & diuinum vnguentum, purissimum, inquam, & ab omni reprehensione alienum Deiparæ corpus diù inuoluit, & est complexa? Non seruabit in æternum odorem curationum: & eos qui cum fide & desiderio ad eam accedunt, bono odore implebit, non quod eneruat & effœminat, & est abijciendum, sed diuino, & omni ex parte venerando, quod acerrimè expellit vitia animæ & corporis? Et si vas, vt diximus, in animum, quod inanimum continuit vnguentum, scit esse eius qualitatis particeps, & grati odoris: quid dicemus de ea, quæ propinqua fuit animato Dei verbi habitaculo? Non accurremus? Non supplices humi procidemus? Non purgationem animæ & corporis ab ea postulabimus? Omnino. Quid verò? Non perindè ac viuam alloquemur, & ei laudum cantica afferemus? Id certè faciemus.

Egregium argumentũ à simili.